

БДЕЎВУД БАЛДАЧУ МИШЕНАТА

ΠΡΑΞΗ!!!

БЕЉУВУД БАЛДАЧУ МИШЕНАТА

РОМАН

Превел от английски
ВЕСЕЛИН ЛАПТЕВ

ОБСИДИАН
СОФИЯ

DAVID BALDACCI

THE TARGET

Copyright © 2014 by Columbus Rose, Ltd.

All rights reserved.

Превод © *Веселин Лантев*

Худ. оформление © *Николай Пекарев*

Снимка на корицата © *Shutterstock*

ОБСИДИАН

София 2015

ISBN-978-954-769-383-8

*На тренера Рон Аксел,
мой страхотен ментор
и близък приятел*

ПРАЗНА!!!

1

Това място се обитаваше от четиристотин души, повечето от които щяха да прекарат остатъка от живота си в него. А после щяха да отидат в ада.

Дебелите бетонни стени бяха покрити с отвратителни графити. С годините те ставаха все повече, като утайката в канализацията. Стоманените решетки бяха нащърбени и издраскани, но все още твърде солидни, за да бъдат огънати от човешки ръце. Разбира се, имаше и официално регистрирани бягства, но последното от тях се беше случило преди повече от трийсет години. Причината за това беше проста – озовали се отвъд дебелите стени, бегълците откриваха жестоката истина, че няма къде да отидат. Защото хората навън бяха точно толкова недружелюбни, колкото и онези вътре.

А на всичкото отгоре бяха и по-добре въоръжени.

Старецът получи поредния пристъп на остра кашлица, придружена от плюене на кръв, което говореше за терминалното му състояние също толкова категорично, колкото и медицинското заключение. Той знаеше, че умира, беше само въпрос на време. Но бе твърдо решен да не се предава, докато не свърши още нещо на този свят. И то веднага, защото нямаше да има втори шанс.

Ърл Фонтейн беше едър мъж, макар че някога беше още по-едър. Тялото му се беше смалило значително от метастазите, които го разяждаха отвътре. Лицето му беше покрито с дълбоки бръчки, причинени от възрастта, четирите пакета ментолови цигари дневно и най-вече от горчивото чувство за несправедливост. Пепелявата му кожа беше изтъняла след десетилетията, прекарани на място, до което никога не стигаше слънце.

Той се надигна в леглото с цената на доста усилия и погледна останалите обитатели на болничното отделение. Бяха само седем, но състоянието им бе по-добро от неговото. Все още имаха шанс да напуснат това място на два крака. За разлика от него. Но въпреки всичко на лицето му се появи усмивка.

Забелязал това, един от затворници се провикна:

– На какво, по дяволите, се хилиш, Ърл? Кажу ми, че да се посмеем и ние.

Усмивката на Ърл се разшири въпреки ужасната болка в костите. Сякаш някой го режеше с тъп трион.

– Мисля как да се измъкна от тук, Младши – отвърна той.

– Дрън-дрън! – изгледа го съседът му, когото, Бог знае защо, наричаха Младши. Беше изнасилил и убил пет жени от три окръга само защото бяха имали лошия късмет да се изпречат на пътя му. Властите правеха всичко възможно да лекуват текущото му заболяване с единствената цел да доживее до датата на екзекуцията, от която го деляха два месеца.

– Ще се измъкна от тук – убедено отвърна Ърл.

– Как?

– В ковчег, Младши – изкиска се Ърл. – Също като дръгливия ти задник.

Младши поклати глава и насочи вниманието си към тръбичките на системата, която му бяха включили. Те бяха подобни на онези, по които щеше да протече отровата в часа на екзекуцията. Остана дълго време така, след което затвори очи и веднага задряма. Сякаш иска-

ше да потренира за най-дългия сън, който щеше да го споходи точно след шейсет дни.

Ърл се отпусна назад и веригата около дясната му китка глухо издрънча. Другият ѝ край беше прикрепен към ръждясалата, но все още здрава халка на стената.

– Махам се от тук! – извика той, след което се разтърси от продължителна кашлица.

Пристъпът отмина едва когато се появи един младеж от медицинския персонал, който му подаде чаша с вода и някакво хапче, а после здравата го тупна по гърба и му помогна да се изправи.

Младежът вероятно не знаеше защо Ърл е попаднал в затвора, но причината едва ли го интересуваше. Всеки обитател на това място със строг режим беше извършил нещо толкова ужасно, че надзирателите и останалите служители отдавна бяха претръпнали и нищо не можеше да ги стресне.

– Успокой се и полежи, Ърл – каза младежът. – Иначе може да стане по-лошо.

Ърл отпусна глава на възглавницата и го погледна втренчено.

– Възможно ли е да стане по-лошо?

– Предполагам, че всичко може да стане по-лошо – сви рамене младежът. – Трябвало е да мислиш за това, преди да се озoves тук.

Обзет от внезапен прилив на енергия, Ърл подхвърли:

– Хей, хлапе, ще ми уредиш ли една цигарка? Пъхаш я между пръстите ми и я палиш. Заклевам се, че няма да кажа на никого!

Младежът пребледня само при мисълта, че може да направи подобно нещо.

– Можеше да стане, ако живеехме в седемдесетте години на миналия век – каза той. – Но на теб ти подаваме кислород, Ърл. А той е силно запалителен.

Ърл се ухили, разкривайки пожълтелите си зъби с много дупки между тях.

– Предпочитам да стана на факла, вместо тая гадост вътре в мен да ме изяжда жив.

– Така ли? Е, ние наоколо не сме съгласни да изгорим. Това е проблемът на повечето хора – мислят само за себе си.

– Само една цигара, хлапе. Обичам да пуша „Уинстън“. Случайно да ти се намира такава? Това ми е последното желание. Трябва да го изпълниш. Нещо като последната вечеря. Дори шибаният закон го позволява. – Той раздрънка веригата си и добави: – Последната ще ми е, трябва да ми я дадеш!

– Умиращ от рак на белите дробове, Ърл. А защо? Нали знаеш как им викат на цигарите? „Ракови клечки“. И с пълно основание. Според мен трябва да благодариш на Бога, че си живял толкова дълго!

– Дай ми една цигара, гъз такъв!

Но младежът очевидно беше приключил с него.

– Слушай, старче. Имам куп пациенти, за които трябва да се грижа. Какво ще кажеш за един спокоен ден? Не ме принуждавай да викам надзирателите. В момента на смяна е Албърт, а той не си поплюва. Като нищо ще ти шибне една палка в черепа, нищо че си на смъртно легло. След това ще излъже в доклада, че си го нападнал. Никой няма да провери дали е така. На мръсника не му пука за нищо и ти го знаеш.

– Ясно ти е защо съм тук, нали? – подхвърли Ърл.

– Чакай да видим – пусна крива усмивка младежът. – Най-вероятно защото умираш, а щатът Алабама няма да прехвърли човек като теб в охраняван хоспис, дори да им струваш цял тон пари!

– Нямам предвид в това отделение, а изобщо в затвора – дрезгаво каза Ърл. – Дай ми още малко вода, става ли? Доколкото ми е известно, водата в това забравено от Бога място все още не е под режим, нали?

Той грабна чашата, която младежът му подаде, и я изпи до дъно. После избърса лицето си и с подновена енергия продължи:

– Озовах се зад решетките преди повече от двайсет години. Отначало ми лепнаха доживотна, но после решиха, че ми е малко, и ме осъдиха на смърт. А шибаните адвокати дори не си мръднаха пръста и ме оставиха на шатските кръвопийци. Просто ей така. Имал съм права? Нищо подобно. Защото съм я убил. Във федералния затвор си имах хубаво легло и всичко останало. Но я ме виж сега! Сигурен съм, че пипнах рака, след като ме преместиха тук. Ей тъй, от въздуха. Все пак извадих късмет, че не се заразих с оная гадост, СПИН-а. – Ърл вдигна вежди и понижи глас: – Ти добре знаеш, че тук е пълно с такива.

– Аха – промърмори младежът, докато преглеждаше картоната на друг пациент на лаптопа си.

Компютърът стоеше върху болнична количка със заключени чекмеджета, където се съхраняваха лекарствата.

– Две десетилетия плюс още две проклетни години – продължи Ърл. – Това е страшно много време.

– Сигурно. Ти си знаеш.

– Първият Буш все още беше президент, но после онова момче от Арканзас спечели изборите. Гледах го по телевизията, след като ме преместиха тук. Беше през деветдесет и втора. Как му беше името? Казаха, че има негърска кръв във...

– Бил Клинтън. Но няма негърска кръв във вените си. Просто е свирел на саксофон и от време на време е посещавал църквите на чернокожите.

– Точно така. За него става въпрос. От тогава съм тук.

– А аз съм бил седемгодишен.

– Какво?! – възкликна Ърл и присви очи, за да вижда по-добре. Пръстите му машинално се притиснаха в корема, сякаш за да прогонят болката вътре.

– Когато Клинтън стана президент, бях на седем – поясни младежът. – Мама и татко бяха раздвоени. И двамата са републиканци, разбира се, но той пък беше момче от Юга. Мисля, че гласуваха за него, без да си признаят.

Но нямаше значение. Тук е Алабама. Ако спечели някой либерал, значи адът се е заледил! Прав ли съм?

– Напълно – съгласи се Ърл. – Отдавна живея тук, имах и семейство. Но иначе съм от Джорджия, синко.

– Ясно.

– Но ме вкараха в тукашния затвор заради *това*, което извърших в Алабама.

– Такива са законите. Не че има някакво значение. Джорджия, Алабама – все тая. Не е като да ти замъкнат задника чак в Ню Йорк или Масачусетс. За мен това все едно са чужди държави.

– Заради това, което извърших – повтори Ърл, като продължаваше да притиска корема си. – Не понасям евреите, цветнокожите и католиците. За презвитерианците също не ми пука кой знае колко...

– Презвитерианците? – развеселено го погледна младежът. – Какво, по дяволите, са ти направили, Ърл? Това е все едно да мразиш амишите!

– Докато ги убиваш, квичат като шопари, мамка им! Най-вече евреите и цветнокожите. – Той сви рамене и разсеяно избърса потта от челото си с чаршафа. – Истината е, че никога не съм убивал презвитерианец. Бих го направил, знаеш, ама те не ми даваха шанс, защото не можеш да ги различиш.

Усмивката му се разшири, очите му светнаха. От изражението в тях пролича, че въпреки възрастта и болестите Ърл Фонтейн си е убиец и ще остане такъв до сетния си час. Който по мнението на спазващите закона граждани би трябвало отдавна да е настъпил.

Младежът отключи едно от чекмеджетата на количката и извади същите хапчета.

– Но защо да ги убиваш? – попита той. – Бас държа, че тези хора не са ти направили нищо лошо.

Ърл изкашля една хрчка и я изплю в чашата си.

– Дишаха – изръмжа той. – А на мен това ми стигаше.

– Предполагам, че затова си тук. Но трябва да се

оправиш с Бог, Ърл. Всички са му деца, а ти скоро ще се изправиш пред него.

Ърл се размря толкова силно, че чак се задави. После бавно се успокои и чертите му се отпуснаха.

– Има хора, които идват да ме видят.

– Това е добре, Ърл – каза младежът, докато поставяше обезболяваща инжекция на затворника на съседното легло. – Твои близки ли?

– Не. Близките ми отдавна съм ги избил.

– Защо? Нима всички са били евреи, презвитерианци или цветнокожи?

– Ще има посещение. Все още не съм приключил, ясно?

Младежът поклати глава, провери монитора на болния и каза:

– Не е зле да използваш времето, което ти остава, старче. Часовникът тиктака за всички ни.

– Ще дойдат днес – рече Ърл. – Виж, ей там съм си го записал. – Той махна към олющената с нокът боя на бетонната стена и добави: – Казаха след шест дни, а там има шест чертички. Бива ме с числата. Акълът ми все още работи.

– Е, кажи им „здрости“ от мен – подхвърли младежът и се отдалечи, бутайки количката пред себе си.

След известно време на вратата на болничното отделение се появиха двама мъже. Бяха облечени с тъмни костюми и бели ризи, а черните им обувки лъщяха. Единият носеше очила с тъмни рамки, а другият имаше вид на току-що завършил гимназист. И двамата държаха библии в ръце, а лицата им издаваха смирение. Изглеждаха като почтени хора, спазващи законите. Но не бяха нищо подобно.

– Идвате да ме видите значи. – Ърл срещна погледите им и изведнъж усети как сетивата му се проясняват. Отново имаше цел в живота. Беше се появила малко преди да умре, но въпреки това беше цел. – Избих семейството си – промърмори той, но това не беше съвсем вярно.

Беше убил само жена си, чието тяло намериха в мазето години по-късно. Това беше достатъчно да го затворят тук и да го осъдят на смърт. Можеше да намери и по-добро място да я зарови, но тогава това не му беше приоритет, тъй като бе зает да убива други хора.

Федералното правителство позволи на щата Алабама да му повдигне обвинение и да го осъди на смърт. Преди време бяха насрочили дата за екзекуцията му в атмосферния затвор „Холман“. От 2002 г. насам щатът Алабама официално убиваше с инжекция, но някои от привържениците на смъртното наказание настояваха за връщане на „пърженето“, което убиваше осъдените престъпници с електрически ток.

Ърл изобщо не се интересуваше от подобни дебати. Обжалването му се проточи толкова дълго, че вече беше невъзможно да бъде екзекутиран. Заради рака на белите дробове. По ирония на съдбата в закона беше записано, че осъденият трябва да е в добро здраве, преди присъдата му да бъде изпълнена. Фактически го бяха лишили от бърза и безболезнена смърт, на мястото на която природата беше предложила белодробен рак. Той действаше далеч по-бавно и много по-болезнено. Някои биха го нарекли „справедливост“, но за него беше лош късмет и нищо повече.

Махна с ръка на мъжете с костюмите.

Да, той беше убил жена си. И още много други, чиято бройка вече не помнеше. Евреи, цветнокожи, може би и католици. Не изключваше и презвитерианците, но нямаше как да знае, по дяволите. На ничия лична карта не пишеше вероизповеданието. Всеки, който се изпречеше на пътя му, просто трябваше да бъде убит. А той беше направил всичко възможно на пътя му да се изпречат максимален брой кандидати за отвъдното.

Сега умираше, прикован към стената с желязна верига. Но все още имаше малко работа.

Трябваше да убие още един човек.

2

Мъжете бяха напрегнати до крайност. Сякаш целият свят тежеше върху раменете им.

И на практика беше точно така.

Президентът на Съединените щати седеше в края на малката масичка. Намираха се в Ситуационната зала, разположена в подземие на западното крило на Белия дом. Наричан от някои „Навеса за дърва“, комплексът бе построен по времето на президента Кенеди след фиаското в Залива на прасетата. Престанал да вярва на военните, Кенеди бе решил, че пристигащите от Пентагона доклади трябва да бъдат пресявани от личните му съветници по въпросите на разузнаването. За строителството на Ситуационната зала се бе наложило да пожертват залата за боулинг на Труман. През 2006 г. тя бе основно ремонтирана и модернизирана.

По времето на Кенеди залата се бе обслужвала от един-единствен анализатор на ЦРУ, дежурящ двацет и четири часа без прекъсване. По-късно мястото се бе разширило до цял комплекс, включващ офиси на Министерството на вътрешната сигурност и на шефа на президентския кабинет. Въпреки това управлението на комплекса беше поверено на Съвета за национална сигурност, чиито пет екипа от трийсетина стриктно подбрани служители дежуряха двацет и четири часа в денонощието седем дни в седмицата. Основната им задача беше всекидневно да информират президента и близките му съветници за най-важните събития, като едновременно с това му осигуряват бърза и обезопасена комуникация с всяка точка на света. Там имаше дори постоянна връзка с Еър Форс 1 – в случай че президентът пътува.

Самата Ситуационна зала беше просторна, способна да побере повече от трийсет души и с огромен видеоекран. Преди преустройството тук беше властвал ма-

хагонът, но след него стените бяха покрити с така наречения „шепнешц“ материал, който не позволяваше електронно подслушване.

Тази вечер обаче мъжете не бяха нито в главната заседателна зала, нито в кабинета за докладване на президента. Намираха се в малка зала с два видеоекрана и няколко стенни часовника над тях, показващи времето в различните часови зони. Имаше столове за шестима души.

Заети бяха само три.

Позицията на президента му позволяваше да гледа директно в екраните. Вдясно от него седеше съветникът по националната сигурност Джош Потър, а вляво – директорът на ЦРУ Еван Тъкър.

Толкова тесен беше кръгът на хората, които знаеха за проблема. Към тях всеки момент щеше да се присъедини още един, но чрез видеовръзка. Всички други бяха отпратени, включително персоналът, който работеше в Ситуационната зала. Само един служител отговаряше за предстоящата среща, но без да има достъп до същността на разговора.

Обикновено присъстваше и вицепрезидентът, но в този случай бе решено да минат без него – при неблагоприятен развой на събитията най-вероятно той щеше да оглави държавата, тъй като със сигурност щеше да започне процедура по импийчмънт на действащия президент. Ужасно бе държавният глава да подаде оставка, но ако и вицепрезидентът бе принуден да стори същото, положението ставаше катастрофално. Конституцията предвиждаше изход и при такива почти невероятни случаи – тогава президентският пост се заемаше от председателя на Камарата на представителите. Никой не искаше управлението на държавата да бъде поето от лидера на може би най-нефункционалната политическа група във Вашингтон.

Президентът се прокашля и каза:

– Това може да се окаже най-важната стъпка или да се превърне в Армагедон.

Потър и Тъкър кимнаха. Президентът се обърна към директора на ЦРУ.

– Надявам се, че информацията е абсолютно достоверна, Еван.

– Такава е, сър. Сега не е време да се изтъкват заслуги, но според мен това е наградата ни за почти три години напрегната разузнавателна работа при възможно най-трудните условия. Честно казано, никога досега не сме постигали подобен пробив.

Президентът погледна часовниците над видеоекраните. След това сведе поглед към ръчния си часовник и направи съответните корекции. Изглеждаше така, сякаш за пет минути беше остарял с пет години. Всички американски президенти бяха попадали в ситуации, при които решенията им са се отразявали върху целия свят. Отговорностите на поста не бяха по силите на обикновен човек. Но въпреки това Конституцията постановяваше те да бъдат поети от една-единствена личност.

– Дано да проработи – промърмори той.

– Дано, сър – каза Потър.

– *Ще* проработи – заяви категорично Тъкър. – И светът ще се превърне в много по-добро място. Имам списък с нещата, които искам да постигна, преди да умра. Това е на второ място, веднага след Иран. Но спокойно би могло да е и на първото.

– Заради ядрените оръжия – добави Потър.

– Естествено – съгласи се Тъкър. – Иран ги иска и за съжаление, вече ги притежава. Остава им само да ги качат на носител, който може да стигне до наша територия. Но ако предстоящата операция бъде проведена успешно, Техеран ще си седне на задника, повярвайте ми. Може би ще успеем да убием с един куршум два заека.

– Запознат съм с историята, Еван – вдигна ръка пре-

зидентът. – Изчетох всички брифинги и съм наясно какво е заложено на карта.

Единият от екраните примигна и от вградените в стената говорители прозвуча мъжки глас:

– Връзката е установена, господин президент.

Президентът развинти капачката на бутилката минерална вода пред себе си и отпи голяма глътка.

– Започвайте – нареди той.

Екранът примигна още веднъж и оживя. Пред очите им се появи нисък седемдесетгодишен мъж със загоряло, прорязано от дълбоки бръчки лице. На челото му се очертаваше по-светлата ивица от шапката, с която се бе пазил от слънцето. Но в момента той не носеше униформа. Беше облечен в сива куртка с висока и твърда яка.

Очите му бяха заковани в камерата.

– Благодаря, че приехте да се свържете с нас, генерал Пак – рече Еван Тъкър.

Човекът насреща се усмихна.

– Хубаво е да се срещнем лице в лице, както някога – отвърна със силен, но ясен акцент той, наблягайки на обиграната си любезност.

Президентът направи опит да отвърне на усмивката, но не успя. Даваше си сметка, че Пак ще плати с живота си, ако бъде разкрит, но и самият той имаше какво да губи.

– Високо ценим сътрудничеството ви – каза той.

– Целите ни са едни и същи, господин президент – отговори Пак. – За съжаление, ние бяхме изолирани твърде дълго време, но вече удари часът да заемем своето място в международната общност. Дължим го на народа си.

– Напълно сме съгласни с вас, генерал Пак – окуражително подхвърли Тъкър.

– Всичко върви добре – продължи генералът. – После идва вашият ред. Искаме най-добрите ви оперативни работници, тъй като дори и с моята помощ ми-

шената си остава изключително трудна. – Вдигна пръст пред камерата и добави: – Това е броят на шансовете, които ще се открият пред нас. Нито повече, нито по-малко.

Президентът погледна Тъкър, който обяви:

– За операция с такива мащаби ще изпратим най-добрите хора, с които разполагаме.

– Можем ли да сме сигурни в точността на разузнавателните сведения и във вашата подкрепа? – попита Потър.

– Абсолютно – каза Пак. – Споделихме информацията си с вашите хора и те я смятат за достоверна.

Потър погледна към Тъкър, който кимна.

– Ако тя бъде разкрита... – добави Пак, при което и тримата пред екрана се втренчиха в него. – Ако бъде разкрита, аз със сигурност ще изгубя живота си. Но загубите за Америка ще бъдат далеч по-големи. – Замълча, вероятно за да намери точните думи, но очите му останаха заковани в президента. – Това е причината да поискам тази видеоконференция, господин президент. Аз ще жертвам не само своя живот, но и този на моите близки. Така стоят нещата при нас, знаете. Затова искам твърдите ви уверения, че ако поемем напред, ще го правим съвместно и координирано независимо от това, което може да се случи. Погледнете ме в очите и кажете, че ще бъде така.

Кръвта бавно се оттече от лицето на президента. По време на мандата си беше вземал много важни решения, но никое от тях не можеше да се сравнява с това, което предстоеше.

Очите му останаха заковани в Пак. Сякаш беше забравил за Потър и Тъкър.

– Имате думата ми – високо и ясно обяви той.

Генералът се усмихна и каза:

– Това исках да чуя. Заедно напред.

Той отдаде чест на камерата, а президентът без колебание стори същото.

Тъкър натисна бутона на конзолата пред себе си и екранът угасна.

Президентът изпусна дълбока въздишка и се облегна назад в коженото кресло. Беше се изпотил, въпреки че в стаята беше хладно. Вдигна ръка и избърса влажното си чело. Това, което се готвеха да направят, беше абсолютно незаконно и за него се полагаше импийчмънт. Той беше сигурен, че за разлика от предишни президенти Сенатът ще го отстрани.

– „Из долината на Смъртта язدهа шестстотинте“ – прошепна той, но Потър и Тъкър чуха прочутия стих на Тенисън и кимнаха едновременно.

Президентът рязко се извърна към Тъкър.

– Няма място за грешки! – отсече той. – За никакви грешки! Дори и да има най-малко съмнение, че ще се провалим...

– Това е изключено, сър – отвърна Тъкър. – За пръв път ни се случва да имаме свой човек толкова високо в йерархията им. Вие знаете, че миналата година имаше един неуспешен опит за отстраняването му, докато пътувал към столицата. Беше организиран от дребни фигури на вътрешната опозиция, които нямаха нищо общо с нас. Но сегашният удар ще бъде нанесен бързо и чисто. И ще бъде успешен.

– Екипът ти е на място, нали?

– Да, подбран изключително внимателно.

– Подбран? – остро попита президентът. – Кого възнамеряваш да използваш, по дяволите?

– Уил Роби и Джесика Рийл.

– Роби и Рийл?! – заекна Потър.

– Те безспорно са най-добрите, с които разполагаме – убедено добави Тъкър. – Спомнете си какво направиха с Ахмади в Сирия.

Потър внимателно го погледна. Той знаеше всички детайли по въпросната операция, включително и факта, че Рийл и Роби не биваше да оцеляват след нея.

– А миналото на Рийл? – попита президентът. – Ти

лично я обвини в действия, които биха могли да доведат до...

Тъкър го прекъсна. Това беше нещо нечувано. Когато президентът говореше, подчинените му мълчаха и слушаха. Но тази вечер Еван Тъкър май виждаше и чуваше само това, което искаше.

– Те са най-добрите, сър – рече той. – А при тази операция ние със сигурност се нуждаем от най-добрите. Както вече споменах, с ваше позволение те ще бъдат специално проверени и инструктирани с оглед представянето им да бъде на максимално високо ниво. Но ако не издържат на проверката, съм подготвил резервен екип, който е добър почти колкото тях и със сигурност има качества да изпълни задачата. Но предпочитанията ни не са на страната на резервния екип.

– А защо просто не изпратим хората от резервния екип? – подхвърли Потър. – Така ще отпадне цялата процедура по подбора и проверката.

Тъкър насочи вниманието си към президента.

– Принудени сме да подходим именно по този начин, сър – каза той. – По ред причини, които вие със сигурност разбирате...

Тъкър се беше подготвял в продължение на седмици за този момент. Внимателно беше проучил биографията на президента и особено времето като главнокомандващ. Дори беше успял да се сдобие с копие на психологическия му профил, направен преди много години – още докато се бе опитвал да влезе в Конгреса. В него се подчертаваше, че е умен и уравновесен човек, но не чак толкова. Това говореше за един малък недостатък. Той не бе готов да признае, че невинаги е най-умният и най-информираният човек в компанията. Някой би казал, че това говори за сила, но Тъкър беше убеден, че става въпрос за уязвимост, от която би могъл да се възползва.

И вече се възползваше.

– Да, да, разбира се – каза президентът.

Лицето на Тъкър остана безизразно, но вътре в себе си той изпусна въздишка на облекчение.

– Аз уважавам както Роби, така и *Рийл* – приведе се напред президентът. – Но пак ще повторя, че в случая нямаме право на грешка, Еван. Затова трябва да им извадиш душите, за да бъдеш абсолютно сигурен, че са готови за тази мисия. Не успееш ли, изпращаме втория екип, ясно?

– Кристално ясно, сър – отвърна Тъкър.

3

Неспособен да заспи, Уил Роби гледаше в тавана и слушаше тропота на дъжда навън. Главата му заплашваше да се пръсне от болка, която нямаше да спре дори когато престанеше да вали. В крайна сметка стана от леглото, облече дълъг дъждобран с качулка и напусна апартамента си на Дюпон Съркъл във Вашингтон.

Разхожда се близо час в мрака. В това ранно утро почти не се срещаха хора. За разлика от други големи градове Вашингтон наистина спеше. Поне онази част от него, която можеше да се види. Другата – тази на държавното управление, която съществуваше под земята или в бетонни бункери, разположени в ниски и невинно изглеждащи сгради – не мигваше дори за секунда. Включително и сега тя действаше с напрежението и ефикасността, присъщи на нормалното работно време.

На улицата се появиха трима млади мъже, малко над двайсетте. Роби ги забеляза отдалече и светкавично прецени какво ще искат от него. Наоколо не се виждаха ченгета, нямаше и свидетели. Той нямаше нито време, нито желание за това, което предстоеше да се случи. По тази причина се обърна и тръгна директно към тях.

– Ще се разкарате ли, ако ви дам малко пари? – попита той най-едрия от тримата.

Беше висок колкото него – малко над метър и осемдесет и тежеше около деветдесет килограма. Стегнатите му мускули бяха закалени на улицата.

Здравенякът разтвори якето си, под което мътно проблесна черен 9-милиметров зиг.

– Зависи колко пари – рече той.

– Стотачка?

Младежът погледна двамата си приятели.

– Направи ги двеста и можеш да се разкараш, човече.

– Нямам двеста.

– В такъв случай ще хапнеш дървото веднага!

Той посегна към пистолета си, но Роби вече го беше измъкнал от колана му и със същото движение смъкна панталона му. Здравенякът се спъна в него и почти падна.

Приятелят му отдясно извади нож, после в очите му се появи смайване. Не му оставаше нищо, освен да гледа как Роби го обезоръжава, а след това му нанася три светкавични удара – два в десния бъбрек и един в челюстта. Последва ритник в главата, който го събори на асфалта.

Третият не помръдна.

– Мамка му! – възкликна здравенякът. – Ти да не си нинджа?!

Роби оглеждаше зига в ръката си.

– Не е балансиран както трябва и е ръждясал – отбеляза той. – Ако искаш оръжието да ти върши работа, трябва да се грижиш за него. – След тези думи го насочи към здравеняка и добави: – Други пищови?

Ръката на третия се плъзна към джоба му.

– Сваляй якето! – заповяда му Роби.

– Вали и е студено – възрази той.

В следващия миг дулото на зига опря в челото му.

– Няма да повтарям!

Якето падна в близката локва. Роби се наведе да го вдигне и бързо напипа глока.

– Подай ми и онези остриета за хвърляне, които стърчат от глезените ти – рече Роби.

Получи оръжията, уви ги в якето и отново насочи вниманието си към здравеняка.

– Видя ли докъде те доведе алчността? Трябваше да прибереш стотачката.

– Пистолетите ни трябват!

– На мен ми трябват повече – отвърна Роби и ритна малко вода от локвата в лицето на падналия, който моментално се върна в съзнание и започна да се изправя на омекналите си крака.

Приличаше на човек, който няма представа какво се случва. Вероятно беше получил сътресение.

– А сега продължавайте надолу по улицата – каза Роби и вдигна пистолета. – И тримата. Ще завиете вдясно на първата пряка.

Високият изведнъж стана нервен.

– Виж какво, човече – започна той. – Извиняваме се за малката неприятност, но това е нашият район. Обикаляме го, защото с това си вадим хляба.

– Ако искате да си вадите хляба, потърсете си нормална работа и престанете да навирате пищови в лицата на хората. Хайде, изчезвайте. Няма да повтарям повече!

Тримата му обърнаха гръб и започнаха да се отдалечат. Последният от тях понечи да го погледне и получи бърз удар в главата, нанесен с ръкохватката на пистолета.

– Гледай само напред! Обърнеш ли се още веднъж, ще се сдобиеш с трето око, но на тила!

Роби не пропусна да отбележи ускореното им дишане. Краката им съвсем омекнаха. Явно бяха убедени, че ги чака екзекуция.

– По-бързо! – излая той.

Триото ускори крачка.

– Още по-бързо, но без да тичате!

Те се подчиниха. Приличаха на кръгли идиоти в опита си да ходят по-бързо, без да тичат.

– А сега бягайте! – долетя следващата заповед.

Тримата моментално преминаха в спринт и скоро изчезнаха в пряката.

Роби се обърна и тръгна в обратната посока. След малко спря пред един контейнер за смет, в който изхвърли якето и оръжията, но без пълнителите. Патроните изчезнаха в близката улична шахта.

Моментите на спокойствие в живота му бяха малко и по тази причина той не обичаше някой да го лишава от тях.

Разходката го изведе до река Потомак. Което, разбира се, не беше случайно.

Измъкна някакъв предмет от джоба на дъждобрана си и плъзна пръст по полираната му повърхност.

Беше медал. Най-високата награда на ЦРУ за проявена храброст по време на служба. Беше я спечелил след изпълнението на високорискова задача в Сирия заедно с още един агент. Като по чудо успяха да се измъкнат живи.

Вероятно защото определени хора в Управлението не искаха те да оцелеят. Един от тях беше Еван Тъкър, който едва ли щеше да се откаже от своите намерения – ако не за друго, то поне защото беше директор на ЦРУ.

Другият награден агент беше Джесика Рийл. Тя беше истинската причина за нежеланието на Тъкър да се измъкнат живи. Защото беше отнела живота на колеги от Управлението. Напълно основателно, разбира се, но за някои хора това нямаше значение. Най-вече за Еван Тъкър.

Къде ли бе Рийл сега? Той беше убеден, че ѝ е оказал цялата подкрепа, на която бе способен, но тя явно